

Arrest

nr. 188 965 van 27 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 februari 2017.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2017 om 13.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. SCHYVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Benin City op 15 augustus 1987.

De verzoekende partij heeft op 6 september 2013 een asielaanvraag ingediend.

De Commissaris-generaal weigert op 13 juni 2014 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 18 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 18 oktober 2016 dient de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning in bij de stad Antwerpen, district Antwerpen.

De ambtenaar van de burgerlijke stand beslist op 22 oktober 2016 tot uitstel van de vermelding van de verklaring van wettelijke samenwoning in het rijksregister met twee maanden.

De verzoekende partij maakt op 15 februari 2017 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 15 februari 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: I., [...]

voornaam: H. E. [...]

geboortedatum: 15.08.1987

geboorteplaats: B. C. [...]

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS: O. O. [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 17.03.2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Volgens het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met zijn toekomstige samenwoner.

Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Preventieve maatregelen

[...]”

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. Ter terechtzitting bevestigt de verzoekende partij dat ze voorlopige maatregelen vordert in de zin van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. De wettelijke bepalingen

Artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) luidt verder als volgt:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat :

1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;

2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;

3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;

4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;

5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

[...]”

Artikel 39/85, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

Artikel 39/57, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

Artikel 39/85, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterste dringende noodzakelijkheid”.

2.3. De toepassing van de wettelijke bepalingen

2.3.1. De verzoekende partij verwoordt haar voorlopige maatregelen als volgt:

“Namens cliënt, de heer Henry E. I., durf ik u te verzoeken om de vordering tot schorsing die namens cliënt is ingediend tegen het eerdere “bevel om het grondgebied te verlaten” d.d. 15.02.2017, bij wijze van voorlopige maatregel, wegens “uiterst dringende noodzakelijkheid” vervroegd te willen behandelen. Cliënt is van zijn vrijheid beroofd, en hij wordt vastgehouden met het oog op uitzetting, naar thans aangekondigd woensdag aanstaande 28.04.2017.”

2.3.2. Onderhavige vordering werd ingesteld binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing tot vasthouding. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. Wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verwerende partij stelt het hoogdringende karakter van de vordering ook niet ter discussie.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“EERSTE MIDDEL : in de omstandigheden van de zaak, waar verzoeker en zijn partner, mevrouw R. [...], een verklaring van "wettelijke samenwoning" hebben afgelegd, en waar nog niet — definitief, d.w.z. door een rechter met volle rechtsmacht — is geoordeeld over hun recht om deze verklaring van "wettelijke samenwoning" te doen registreren in het rijksregister, schendt het betwiste bevel om het grondgebied te verlaten verzoekers recht op bescherming van zijn privé - en gezinsleven, zoals dit recht hem wordt gewaarborgd door art» 8 E.V.R.M.

A.

Verzoeker heeft een onbetwistbaar recht om de verklaring van "wettelijke samenwoning" die hij samen met mevrouw M. R. [...] heeft afgelegd, te doen registreren, net zoals elke andere burger dat zou kunnen, en zulks ongeacht zijn verblijfsstatus.

De omstandigheid dat de bedoelde "registratie" hem kan worden geweigerd in de mate waarin er sprake zou zijn — hetgeen verzoeker betwist, en hetgeen niet is gebleken — van een zogezegde "schijnrelatie"— in die zin dat met de "verklaring" uitsluitend de regularisering van de verblijfsstatus van verzoeker wordt beoogd, en niet het doen erkennen en veilig stellen van het gezamenlijk gezinsleven waarvoor verzoeker en zijn partner hebben gekozen —, kan daaraan op geen enkele manier afbreuk doen.

Immers, enkel de bevoegde rechter, — d.w.z. de familierechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen, die hierover na tegenspraak tussen partijen, en met volle rechtsmacht zal oordelen — kan — voor het recht — beslissen of de wens van verzoeker en zijn partner om "wettelijk" "samen te wonen", — en om hun gezamenlijk gezinsleven op die manier te doen erkennen, en meer veilig te stellen —, een oprecht karakter heeft, of niet.

B.

Uit het motiverend gedeelte van de bestreden beslissing treedt als bewezen naar voren dat de overheid, bij het nemen van de bestreden beslissing, op de hoogte was van de "intentie" van verzoeker "tot wettelijke samenwoning" — bedoeld kan enkel zijn : de verklaring van "wettelijke samenwoning" die verzoeker en zijn partner, mevrouw R. [...], reeds medio oktober '16 hebben afgelegd, en op registratie waarvan in het rijksregister zij sedertdien, voorlopig vruchteloos, hebben gewacht —.

Ongeacht dit op zichzelf deciesief gegeven, wordt de bestreden beslissing genomen, hetgeen er op neerkomt dat de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing ingaat tegen het recht op bescherming van verzoekers gezinsleven.

Op te merken dat de bestreden beslissing op 15.02.2017 is genomen, in de wetenschap bijgevolg dat zelfs de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen nog geen beslissing had genomen over de registratie, ja dan neen, in het rijksregister, van de verklaring van "wettelijke samenwoning", afgelegd door verzoeker en zijn partner, mevrouw M. R. [...]

Doch, hoe ook, van zodra de overheid — meer concreet: verwerende partij in deze, als overheid die "bevelen" uitvaardigt "om het grondgebied te verlaten" — erover is ingelicht dat een vreemdeling een verklaring van "wettelijke samenwoning" heeft afgelegd, overschrijdt deze overheid haar macht, — zoniet zelfs haar bevoegdheid —, door een beslissing te nemen die strekt tot verwijdering van deze vreemdeling, van het grondgebied, nog vooraleer — in voorkomend geval na een tijdig door de betrokkene uitgelokt debat op tegenspraak, vóór de bevoegde familierechtbank — zal zijn geoordeeld of de betrokkene — c.q. zijn levenspartner met wie hij deze verklaring heeft afgelegd — oprecht is geweest in het nastreven van burgerrechtelijke erkenning en bescherming van zijn tweere relatie — op grond van de rechtsgevolgen aan een "wettelijke samenwoning" verbonden —.

Of nog, in andere woorden : verzoekers recht op bescherming van zijn gezinsleven — en meer concreet: op bescherming van het gezinsleven dat hij samen met zijn partner, mevrouw M. R. [...], met wie hij een verklaring van "wettelijke samenwoning" heeft afgelegd, beleeft, en beoogt veilig te stellen — wordt geschonden door het bestreden "bevel om het grondgebied te verlaten", nu dit bevel er is gekomen nog vooraleer verzoeker zijn recht op bescherming van zijn gezinsleven heeft kunnen doen gelden, en afdwingen — concreet : met een beroep ten gronde bij de familierechtbank, tegen een gebeurlijke weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand, om verzoekers verklaring van "wettelijke samenwoning" in het rijksregister te registreren —."

3.2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden bevelen heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

De Raad wijst erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten tevens gesteund is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, waarbij in feite wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Dit motief wordt door de verzoekende partij niet betwist, noch weerlegd en is voldoende determinerend om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

De verzoekende partij voert aan dat in het licht van artikel 8 van het EVRM onvoldoende rekening werd gehouden met haar gezinsleven met mevrouw M.R.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3

oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het gezinsleven op het moment van de bestreden beslissing niet in vraag gesteld heeft, en overgegaan is tot een belangenafweging. Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang bij het tweede onderdeel van haar middel waarin ze betoogt dat de verwerende partij niet onderzocht of haar intentie om wettelijk samen te wonen al dan niet oprecht is. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

“Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Volgens het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met zijn toekomstige samenwoner. Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Dienaangaande moet erop worden gewezen dat niet wordt betwist dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft nu de verzoekende partij niet beschikt over een verblijfsrecht of -machtiging in het Rijk, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het door verzoeker voorgehouden gezinsleven.

Aldus oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, § 89).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt

dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108).

De verzoekende partij stelt dat zij niet terug kan naar haar land van herkomst omdat haar verklaring tot wettelijk samenwonen niet geregistreerd werd en een procedure wenst op te starten bij de familierechtbank te Antwerpen.

In deze dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij niet kan ontkennen dat het voorgehouden gezinsleven werd ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108).

Waar de verzoekende partij wijst op het beroep dat zij wenst in te stellen bij de familierechtbank tegen de beslissing van de stad Antwerpen om haar wettelijke samenwoning met mevrouw M.R niet te registreren, en dat hieruit zou volgen dat zo lang deze procedure loopt haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht uitgereikt worden, wijst de Raad op hetgeen wat volgt.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de stad Antwerpen haar verklaring van wettelijk samenwonen niet heeft willen registreren, nadat de bestreden beslissing reeds genomen was. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Voorts heeft dergelijk beroep bij de familierechtbank geen invloed op de onregelmatige verblijfssituatie van de verzoekende partij. Evenmin heeft het een schorsende werking die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert. Vorderingen die betrekking hebben op de wettelijke samenwoning, zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich niet door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen, noch dat haar beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat zij zich door haar raadsman laat vertegenwoordigen.

Het gegeven dat mevrouw M.R. de Nederlandse nationaliteit heeft, heden in België woont en werkt, vormen op zich geen concrete elementen die wijzen op ernstige hinderpalen om het voorgehouden gezinsleven elders te voeren. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar partner enkel in België kan tewerkgesteld worden of wonen. Daarenboven verhindert niets mevrouw M.R. bovendien regelmatig naar Nigeria te reizen om bij haar vermeende partner te zijn en er blijkt ook niet dat contact via de moderne communicatiemiddelen niet mogelijk is. De Raad benadrukt dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39).

De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat de verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Daarenboven heeft de verzoekende partij sinds de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2014, waarbij aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd, geen poging ondernomen om haar verblijf op het Belgische grondgebied te regulariseren. Ook niet na 29 januari 2015 toen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij uitreikte. Volgens de verklaringen van de verzoekende partij zelf, had zij op dat moment reeds een relatie van een jaar met haar partner. Hiervan ligt geen begin van bewijs voor en indien dit effectief zo was, dan dienden zowel de verzoekende partij als mevrouw te weten dat de verblijfssituatie van de verzoekende partij vanaf het begin precair was, waardoor zij geen rechtmatige verwachting konden koesteren dat zij in alle gevallen het gezinsleven in België konden verderzetten, terwijl de verzoekende partij hier in illegaal verblijf verbleef.

De verzoekende partij maakt *prima facie* derhalve niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak en die zouden leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM, inclusief het recht op voortplanting dat onder deze bepaling ressorteert en evenmin absoluut van aard is.

De verzoekende partij maakt *prima facie* derhalve niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de

zin van de hoger aangehaalde rechtspraak en die zouden leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM, inclusief het recht op voortplanting dat onder deze bepaling ressorteert en evenmin absoluut van aard is.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat haar beweerd gezinsleven het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staat, of dat daarover niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve *prima facie* niet.

De middelen zijn niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS